

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL ARVEPRINDS FREDERIK, DEN 11. OCTOBER 1779. EN ODE

Citation: Ewald, Johannes: "TIL ARVEPRINDS FREDERIK, DEN 11. OCTOBER 1779. EN ODE", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 263.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-workid96205/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TIL HANS KONGELIGE HØIHED
ARVEPRINDS FREDERIK, DEN
11. OCTOBER 1779. EN ODE

HENRYKT, troe mig, o Efterslegt! henrykt
5 Saae jeg Fredrikkers Dag, og dens Hæder
Båndt min zitrende Læbe; men heiligt
Gysen, og underlig iisnende Vellyst
Fyldte min Siel.

Festlig, langsam opsteg den af Seklers
10 Mørke Svelg. Om dens Tindinger krandsste
Sølvgraae Skyer sig, dens Smil var som Viisdoms
Smil til de Faldne, naar Høihed og Alvor
Dæmpe dets Glands.

Salig Frygt for Alfaders Udsendte
15 Greb min Siel; thi jeg følte den Høie.
Maalløs, gysende sank jeg i Støvet,
Tilbad og græd, da en styrkende Stemme
Naacde min Barm.

Danske! sagde den styrkende Stemme,
20 Danske! merk paa mit Ord, og forkynd det
Høit i Cimbrernes blomstrende Stetter!
Er det ei mig, som udvalgt af Alfader
Bringer dem Fryd?

Er det glemt, at der stolteste Ceder,
25 Fredrik, fordum oprandt ved min Straale*?
Stormens høie Bekiemper! den sølvgraae
Dannemand blusser, naar Heltens Erindring
Varmer hans Bryst.

Slegter blev og forsvandt, og jeg nedbar
30 Godheds Blink til den hellige Stamme.
I min Dugstrøm fremspirede Glædens
Yndlgste Knop, og de fredkiere Cimbrer
Anede Held.

* F. IV. er fød samme Dag.

264	TIL ARVEPRINDS FREDERIK	
	Herlig voxte den Spire. Sit Udspring Værdig, stor, som sit Navn, er min Fredrik, Danmarks Ven. I hans qvægende Skygger Frydes den Kikkke, og venlige Dyder Groe i hans Lye.	5
	Norden samles omkring ham, og stirrer Taus paa Flidens og Konstens Opelsker. Blid og vældig, som jeg, skal hans Viisdom Hastig opvarme dets hærdede Sønners Undrende Bryst.	10
	Alt optøedes de koldeste Hierter, Norden smelter ved Smilet af Fredrik! Alt fornemmer det Indfødtes Iver, Danskheds fortryllende Vellyst, og elskte Børnebørns Haab!	15
	Alt fremspire de herligste Frugter, Selvforhverved, og tryg, og usmittet Velstands Lyst, og dens mildere Sæder, Glædende Konst, og de høiere Dyder, Skaldernes Ild!	20
	See! saa sagde den heldige Dags Aand: Disse Glæder fremkaldte min Fredrik! Bød ei Godhed min rødmende Straale Vække hans Sicl? Er det lidet Alfader Sendte ved mig?	25
	Er jeg ringe, foragtet, som hine Døarskabs Dage, bestemte til Bulder, At man vild, og bekrandset med Myrther Tumler mit Aasyn imøde, som var jeg Viingudens Fest?	30
	Skal da denne letsindige Støien, Drukne Trælles Triumpfskrig, og skal den Værre Dunst af berusende Virak, Skal det fortolke velsignede Cimbrers Flammende Fryd?	35

Vidløs, larmende Latter forkynde
Drømmes Lyst og et Øjeblik's Kilder!
Slegters Held, som min Fredrik udspreder,
Hædres allene ved Knæfald og Taarens
5 Vældige Sprog!

Derfor merk paa mit Ord, og advar det
Elskte Folk: at det møder mig festlig,
Med andægtige Glæder, med hellig
Lovsang til ham, ved hvis Kraft mine Straaler
10 Vakte dets Ven!

Byd dem tænde sig store, min Fredrik
Værde Forsæt ved Glimt af mit Dagskier!
Byd dem tause forskiønne min Middags
Herligste Glands med et Gienskin af ægte
15 Dannemænds Dyd!

Da skal ofte min Morgen bestraale
Fredriks Smil til de heldige Cimbrer!
Da skal Godhed samtykkende hastig
Byde mig bringe sit Norden en elsket
20 Fredrik endnu!

MESTER SYNAALS FORTEL-
LING I
(1780)

MESTER SYNAAL FORTELLER SIT
LEVNETSLØB. ADSKILLIGE SPØRGS-⁵
MAAL, SOM I ANLEDNING DERAFT
BLIVE FOREBRAGTE I SELSKABET.
MESTER SYNAALS FORUNDERLIGE
REYSE TIL RAVGALLINIEN OG TIL
ABEKATTENES ØE(*)¹⁰

V I vare blevne enige om vort Selskabs Indret-
ninger, førend det endnu syntes os Tid, at skil-
les ad. Hr. Pansa foresloeg derfor at giøre en Be-
gyndelse til Forsøg, og i den Hensigt adspurgte han
de Tilstedeværende, om de vidste noget, hvis Na-¹⁵
tur fordrede, at det strax maatte berettes — Det
blev ved de fleeste Stemmer afgiort, at alle de Til-
dragelser, hvorpaa de foregaaende Dage vare saa
frugtbare, endnu vare umoedne til at fortælles, og
at *de Fremmede burde ikke allene være meer*²⁰
forvissede om deres Sandfærdighed, men og
bedre underrettede om deres Beskaffenhed og
Følger, førend de befattede sig dermed. — Det
blev altsaa besluttet, at en af Medlemmerne skulde
fortælle det mærkværdigste i hans Levnetsløb, for²⁵
saaledes at tilbringe det øvrige af Dagen. — Til Hr.
Morten Synaals ikke ringe Moerskab blev denne
Ære ham overdraget, baade som Dansk, som Vert
i Huset, og som den Sidstkomne. — Ingen var for
Resten misfornøjet med dette Valg, uden Hr. Ma-³⁰
gister Jeppe Simonsen, som af en hans Stand til-
givelig Fordom, rømmede sig strax, saasnart det
blev adspurgt, hvo der skulde tale — Mig, som Sel-

(*) Dette er et Fragment af et Ugeblad, som blev skrevet i Aaret
1772, og ikke blev trykket.³⁵